

Dag 837 – dinsdag 14 april

Langzaam maar zeker moet ik terug van mijn roze wolkje van ons trouwfeest naar de echte wereld afdalen. Vandaag moet er opnieuw gewerkt worden. Gelukkig van thuis uit! Het is prachtig weer maar toch wil Lagun niet buiten zonder mij. OK kereltje, ik offer me wel op: ik verhuis met de laptop naar mijn terras. Wat een mens toch niet moet doen voor zijn viervoeter nietwaar? ;-)

's Namiddags beginnen we onze nieuwe tuinmeubelen in elkaar te zetten. Of toch een poging tot. Lagun helpt op zijn eigen manier: door op de losse onderdelen te gaan liggen. Tja, zo waaien ze zeker niet weg?

Even later wil hij ook helpen met de opkuis van de BBQ van zondag maar dat is minder goed. Het rooster ligt immers te weken nadat ik het behandeld heb met een krachtig kuismiddel en Lagun staat het af te likken! Aaaaa! Gelukkig merk ik het op tijd.

Mijn grote man is ook flink geweest de voorbije tijd; hij heeft in de aanloop naar ons feest geen frietjes van de frituur meer gegeten dus vandaag is het tijd voor zijn beloning. We gaan met zijn allen frietjes eten op het terras van een van de beste frituren in de omstreken. En je raadt het misschien al: ook hier wil Lagun best wel meehelpen. ☺

Mijn meter is zaterdag niet kunnen komen naar ons feest. En als zij niet naar het feest kan, dan brengen wij het feest naar haar. Terug thuis van de frituur trekken we onze trouwklaren aan, we nemen de laatste restjes bruidstaart mee, enkele bloemstukjes en weg zijn wij.

Meme woont echter in bij tante en nonkel en die hebben dan weer een niet zo netjes opgevoede Maltezer. Sky kan er zelf niks aan doen dat hij voortdurend zo opgedraaid loopt maar Lagun maakt hem meermaals heel erg duidelijk dat hij niet gediend is met dat gekef en geknabbel in zijn oren en poten. Sky snapt het echter niet en het monster doet maar door. Tante ziet gelukkig dat het me ook wat te veel wordt en stopt Sky even apart in zijn bench. Als bij toverslag kalmeert iedereen. Oef.

Dag 838 – woensdag 15 april

Tijd om terug naar Brussel te sporen. Lagun trekt weer aan de lijn. Hm, hij heeft de laatste tijd precies een beetje te veel zijn goesting mogen doen. Maar hij snapt gelukkig wel snel dat het uit is met die pret en valt algauw netjes terug naast me in de pas.

Ik probeer onze tocht samen naar de drinkfontein vlak bij Maryse nog eens zonder leiband en slaag erin Lagun bij mij te houden. Hij maakt wel eens aanstalten om uit te breken maar kan zich bedwingen op mijn commando.

Flinke jongen.

Op de terugweg naar huis ben ik echter niet zo een flink baasje. Lagun is afgeleid door een blaffende Beagle vlak voor we het stationsgebouw binnen gaan. Ik trek me er niet te veel van aan en stap door en trek de deur van het gebouw gezwind open. Iets te gezwind zo blijkt want Lagun wipt kajietend en in paniek achteruit en trekt zijn linkerpoot op. Hij wil hem niet meer neerzetten en heeft duidelijk echt pijn. Ai neen toch?! Ik heb mijn kleine alles toch niet kreupel gemaakt?! ☹

Ik ga even bij hem zitten en tracht hem te kalmeren. Hij laat me zijn poot vastnemen en ik zie geen bloed. Da's al iets. Verdorie toch Veerle.

We halen onze trein nog net op tijd en Lagun gaat zoals gewoonlijk braaf onder mijn stoel liggen maar ik ben toch een beetje van mijn melk.

In Gent stapt er een gezinnetje op de trein dat nogal lang ter hoogte van ons blijft staan terwijl ze zitjes uitkiezen. Ik sla er geen acht op. Tot Lagun plots gromt en vanonder de zetel wil komen. Het gezinnetje heeft blijkbaar ook een hond mee en de twee viervoeters hebben het niet op mekaar begrepen. De medereizigers zijn geschrokken. Mag een assistentiehond dat wel doen?! Mja, neen liever niet natuurlijk maar 't zijn geen robotten hé en ik heb niet gezien wat er gebeurd is, 'wie er begonnen is'... Het is ons dagje niet...

Dag 839 – donderdag 16 april

Mijn ouders komen op bezoek over de middag op dit heerlijke thuiswerkdagje. Deze ochtend mankte Lagun nog af en toe maar als hij mijn pa ziet, lijkt hij dat helemaal te zijn vergeten...

Wel gaat ie er af en toe voor dood bij liggen. Zou de lieverd een zonnesteek hebben? Het is toch een lekkere 20 graden buiten en Bart en mijn pa zijn de hele tijd bezig geweest in de tuin met de rest van de meubelen. Lagun heeft alles gade geslagen vanuit de blakende zon.

We houden het maar wat rustig voor de rest van de dag

Dag 840 – vrijdag 17 april

Amai zeg, die 20 graden van gister lijken wel heeeeel ver weg vandaag! Frank de weerman had ons nochtans gewaarschuwd dat het veel frisser zou worden maar toch blijven we altijd stiekem hopen dat ie zich vergist nietwaar...

Er zit nog steeds niet veel pit in Lagun maar hij eet wel goed deze ochtend.

Op het werk heb ik een mailtje rondgestuurd met de (veel te schaarse) data waarop Lagun en ik nog samen in Brussel zouden zijn en de collega's dus 'afscheid' kunnen komen nemen van onze buddy. En vandaag bijten Valérie en haar zoontje dat voor de gelegenheid mee was met mama naar 't werk, de spits af. Haar zoon die anders wel schrik heeft van honden, tracht Lagun vanalles te laten doen maar dat lukt niet zo geweldig. Hij geeft Lagun natuurlijk ook geen kans om iets te doen en herhaalt de bevelen veel te snel. Ik laat het erbij. 't Is toch niet de bedoeling dat Lagun naar anderen luistert.

Er zullen nog collega's volgen die afscheid komen nemen. Vandaag houd ik het nog droog. Volgende week zal dat wellicht een ander verhaal zijn.

Op de terugweg naar huis merk ik dat Lagun nog niet is vergeten dat hij woensdag zijn poot onder de deur van het stationsgebouw heeft gestoken. Hij springt er bijna door om zo snel mogelijk van de deur weg te geraken en werpt nog een achterdochtige boze blik achter zich. Ja ventje, zeg het haar maar eens goed, die stoute deur. lol

Ook voor Peter, onze vaste medependelaar, is het de laatste keer dat hij Lagun zal zien en de die-hard niet-dierenliefhebber met smetvrees moet voor Lagun toch ook plooiën. Met een klein hartje vraagt ie me of ie een paar foto's mag nemen. Huh? Peter? Eum... tuurlijk ja. Ik doe ook Laguns jasje

uit in de trein na controle van de vervoerbewijzen en Peter wil hem een afscheidsstreeltje geven maar Lagun trekt zich weg. Ik leg Peter uit dat hij Lagun beter aait onder zijn kin in plaats van boven op zijn kop en rug en wonderbaar: Lagun ligt in een mum van tijd op zijn rug met zijn buik bloot.

Dag 841 – zaterdag 18 april

Lagun geeft zijn ontbijt integraal over deze ochtend. Beetje te enthousiast geweest?

We hebben groepstraining deze voormiddag en ik laat het er dan ook maar bij: we zullen wat meer snoepjes geven.

Omdat het voor mij de laatste keer is dat ik met Lagun naar de groepstraining kom, mag ik nog eens met mijn kleine man trainen in plaats van zelf les te geven.

Het wordt genieten met de grote G! Lagun doet alles zo geweldig goed! We trainen zelfs los zonder leiband tussen al die andere honden want we zijn met een grote groep vandaag. Hij stapt perfect naast me, voert alle bevelen onmiddellijk uit en als kers op de taart apporteert hij voor mij vandaag een banaan zonder die ook maar licht te kneuzen!

Ik straal van trots. Oh ik hoop maar dat hij dit ook voor iemand anders zal willen doen... Wat een gelukkig mens moet dat worden!

Na de training wacht ons nog een druk schema: we moeten naar Terneuzen, doen daar enkele winkels en passeren daarna nog even bij mijn ouders en ten slotte gaan we eten op het dorp in Landegem. De hele dag door worden we overal getraakteerd op goedkeurende blikken en brede glimlachen als ze Lagun en zijn jasje zien.

Op een gegeven moment komt er een mevrouw vlak voor ons staan terwijl we buiten ergens wachten en ze kijkt Lagun recht in de ogen minutenlang aan. Eum... Elke andere hond was al geflipt denk ik. Maar Lagun blijft gewoon stil zitten en checkt af en toe eens in bij mij. Tja vriendje, ik weet het ook niet goed wat ze wil. Ten slotte kijkt ze mij aan, half met tranen in de ogen, en feliciteert ze me met mijn werk en die prachtige brave hond.

Ze laat ons half verbijsterd achter zonder meer. Wat zou haar verhaal zijn?

Dag 842 – zondag 19 april

Lagun lijkt wel uitgeput vandaag. Deze middag gaan we met Jan en Maryse naar een benefiet voor puppy rescue waarvoor ik enkele jaren geleden Paloma heb opgevangen, die nu Loeka heet en lekker verwend wordt bij mijn collegaatjes thuis.

Lagun gaat netjes onder mijn stoel en we smullen van een gigantisch bord spaghetti. We hebben het er nog over hoe geweldig het is om al die mensen met honden samen te zien en geen enkele hond die blaft. Maryse is dankbaar dat ze haar Beagle Sam heeft thuis gelaten. ;-)

Tot op het moment dat er aan de tafel naast ons een dame komt zitten met een wel heel onzeker mini-Schnauzertje. Ze draagt haar in haar armen, heeft een fluffy dekentje mee voor haar beestje en een hele uitzet. Je ziet het hondje bibberen in haar armen. En het wekt Laguns aandacht. Ik merk dat er een zekere spanning opbouwt en wanneer de mevrouw wil passeren aan onze tafel even later en haar hondje neerzet, gebeurt wat ik wel had verwacht: Lagun valt uit. Alsof hij dat beestje wil

corrigeren. “Doe eens normaal makker”. Met een kleine correctie van mij is alles heel snel terug onder controle maar ik zit niet meer op mijn gemak. Ik merk bij Lagun nog tekenen van spanning tegenover andere kleine hondjes die later passeren. Hij doet er niks meer naar maar hoe vermijd ik dat hij dit doet bij zijn latere baasje? Of zou het aan mij liggen? Geef ik nu mijn spanning door?

Even later passeert er een gigantische hond, Lagun veert recht, plakt aan diens poep, kwispelt en wil spelen... hm, discrimineer jij dan lieve schat? Zijn de kleintjes niet goed genoeg voor jou? ;-)

Dag 843 – maandag 20 april

Deze ochtend is mijn buddy allesbehalve knuffelachtig. De Paasvakantie zit er op en het is weer wat drukker in de trein. Lagun blijft er kalm onder.

In de voormiddag neem ik hem mee naar BMR, een dienst op de eerste verdieping. We nemen nog eens de trap. Lagun is nog steeds niet gerust in die diepte die hij ziet maar hij stapt toch flink met me mee.

Tien minuten later zijn we terug in ons bureau waar Lagun zich patat laat neervallen en niet meer rechtkomt. Amai, dat moet uitpuddend geweest zijn al die aandacht en liefde van andere collega's wederom.

Dag 844 – dinsdag 21 april

Gisteravond ben ik nog eens ‘weduwe’ geweest: Bart moest een nachtje in de slaapkliniek doorbrengen. Gelukkig had ik deze keer wel mijn buddy bij me. We maken er een verwenavondje van voor ons beidjes en deze ochtend – na een vreemd genoeg bijna slapeloze nacht voor mij – gaan we onze grote man terug oppikken.

Lagun zit achterin in de koffer maar wanneer Bart instapt, is hij dolenthousiast. Hij kan er niet helemaal bij maar zijn tongtje lijkt nog wel te groeien om Bart te proberen likken. Haha. Lekkebeest toch.

De rest van ons dagje verloopt kalm, niet te veel werk, wat genieten samen in de tuin en 's avonds komt er nog een kameraad op bezoek die Lagun ook helemaal kan aflebben. ☺